

РЕШЕНИЕ

№ 306

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 20.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **303** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 59 ал. 3 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО).

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище [населено място], общ. П., обл. Б. срещу Заповед № Т – РД – 15 – 28 от 30.11.2011г. Заместник - министъра на икономиката, енергетиката и туризма, с която на основание чл. 59 ал. 1 т. 2 буква „е” от ЗУО е отнет лиценз № 413 от 2006г., издаден за извършване на търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали, на жалбоподателя.

В жалбата си жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като твърди, че не е нарушавал чл. 60 ал. 3 от ЗУО, тъй като за периода 15.04.2011г. – 19.04.2011г. нее изкупувал кабели от физически лица. Твърди и незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като твърди, че му е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 34 от 03.05.2011г., като въз основа на него е очаквал да му се състави наказателно постановление. Твърди, че тъй като такова не е съставено, то е изтекъл преклузивният срок по ЗАНН по чл. 34 от посочения закон и съответно е недопустимо да издаването на оспорената заповед. Иска оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноси.

Ответникът Заместник – министъра на икономиката, енергетиката и туризма не се явява и не изпраща представител в открит съдебно заседание и не издарява становище по жалбата.

Жалбата е подадена в срок, от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на

съдебен контрол. Въз основа на горното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

С лицензия № 413 от 07.08.2006г. на заместник министъра на икономиката, енергетиката и туризма на жалбоподателя в това производство е разрешено да извършва търговия с отпадъци от черни и цветни метали на вписани в лицензията площадки и съобразно изискванията на българското законодателство.

На жалбоподателя в това производство е извършена проверка на 29.04.2011г. Въз основа на проверката е съставен констативен протокол № 019/2011 от 29.04.2011г., с който по т. 5 от протокола е установено, че наличното количество цветни метали в пункта е около 500 кг, като от тях около 100 кг са ел. кабели и проводници, за което не се представят сертификат за произход. Установено е наличие и на медни проводници и кабели с общо тегло около 150 кг, за които също не са представени декларации за произход или сертификати.

За така установените при проверката нарушения е съставен и акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 34 от 03.05.2011г. по реда на ЗАНН.

По протокол № 53 от 03.11.2011г. на Комисията по чл. 56 ал. 2 от ЗУО по т. 4 от протокола е взето решение да бъде отнет лиценз на жалбоподателя на основание чл. 59 ал. 1 т. 2 буква „е” от ЗУО, като се преложи такава заповед за подпис на заместник – министъра на икономиката, енергетиката и туризма.

Въз основа на гореизложеното е издадена оспорената в това производство Заповед № Т – РД – 15 – 28 от 30.11.2011г. на заместник – министъра на икономиката, енергетиката и туризма.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по съображенията изложени по - долу. Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган съобразно изискванията на чл. 59 ал. 3 от ЗУО и съобразно т. 1.4 от Заповед № РД – 16 – 801 от 15.09.2009г. на Министъра на икономиката, енергетиката и туризма. Оспорената заповед е издадена при спазване на предвидената от закона форма - писмена, без извършени съществени нарушения на административните производствени правила и при правилното приложение на материално правни разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

На първо място неоснователно е възражението на жалбоподателя за това, че АУАН е съставен на 03.05.2011г. и тъй като не е издадено наказателно постановление, то незаконосъобразно е издадена оспорената заповед, тъй като са изтекли сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Производствата по издаване на оспорената заповед по чл. 59 от ЗУО и ангажирането на административно – наказателната отговорност на жалбоподателя за извършено нарушение на ЗУО са независими едно от друго и съответно нямат връзка. Факта дали ще бъде ангажирана административно – наказателната отговорност въз основа на съставения АУАН или не е неотносим към производството по издаване на оспорената в това производство заповед, която се издава по реда за издаване на административен акт – по АПК и ЗУО, а не по реда на ЗАНН. Доколкото обаче като основание за издаване на оспорената заповед е посочен АУАН № 34 от 03.05.2011г.,

съставен по реда на ЗАНН, настоящият състав намира, че при издаване на оспорената заповед е допуснато нарушение, но то не е от кръга на същественият, тъй като с АУАН все пак се установяват извършени нарушения и фактически обстоятелства, онтоими за случая, поради което не е нарушено правото на защита на жалбоподателя, тъй като той много ясно е разбрал какво е вмененото му и въз основа на какви обстоятелства е издадена оспорената заповед.

На второ място оспорената заповед е издадена при правилното приложение на материалния закон. Не отговаря на истината твърдението на жалбоподателя, че не е нарушил разпоредбата на чл. 60 ал. 3 от ЗУТ. Това е така, тъй като посочената разпоредба в редакцията ѝ от ДВ бр. 30 от 2011г., относима към момента на издаване на оспорената заповед, предвижда, че „Търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали, които представляват кабели и електропроводници от всякакъв вид и размер, елементи на електронната съобщителна инфраструктура, елементи и части от подвижния железопътен състав, железния път, включително осигурителните, сигнализационните и съобщителните съоръжения и всякакви инсталации към тях, всякакви елементи и части от пътната инфраструктура, като пътни знаци, мантинели, метални капаци от шахти, части от уличното осветление или воднонапоителни системи и съоръжения, както и на металосъдържащи паметници на културата или части или елементи от тях, се извършва при наличие на издаден сертификат за произход от лицата по чл. 54, ал. 3, т. 1 и сключен писмен договор”. По делото между стрните не се спори, а и от представените писмени доказателства се установява, че жалбоподателят е извършил търговия с цветни метали – кабели и електропроводници, закупени от физически лица, за които не са представени сертификати или декларации за произход.

Видно от горното в ал. 3 на чл. 54 от ЗУО е предвидено, че търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали може да се извършва и без лиценз, но само в изчерпателно изброените случаи: 1) при продажба на отпадъци от черни и цветни метали от лицата, които ги получават като технологичен отпадък от собствено производство или от собствен амортизационен лом, когато купувачът е лицензиран по реда на ал. 1; и 2) при продажба на отпадъци от черни и цветни метали с битов характер от физически лица, когато купувачът е лицензиран по реда на ал. 1. По смисъла на § 1, т. 2 ДР ЗУО „битови отпадъци” са тези, които се получават в резултат на жизнената дейност на хората по домовете, в административни, социални и обществени сгради, като към тях се приравняват и отпадъци от търговски обекти и съпътстващи производството занаятчийски дейности, обекти за отдих и забавления, когато нямат характер на опасни отпадъци и в същото време тяхното количество или състав няма да попречи на третирането им съвместно с битовите.

Съгласно императивната норма на чл. 60, ал. 3 от ЗУО търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали, които представляват: а) кабели и електропроводници от всякакъв вид и размер, б) елементи на електронната съобщителна инфраструктура, в) елементи и части от подвижния железопътен състав, железния път, включително осигурителните, сигнализационните и съобщителните съоръжения и всякакви инсталации към тях, г) елементи и части от пътната инфраструктура, като пътни знаци, мантинели, метални капаци от шахти, части от уличното осветление или воднонапоителни системи и съоръжения и д) металосъдържащи паметници на културата или части или елементи от тях, се извършва само въз основа на издаден сертификат за произход от лицата по чл. 54, ал. 3, т. 1 и сключен писмен договор. От

анализа на цитираните норми съдът обосновава извод, че изброените в чл. 60, ал. 3 отпадъци от черни и цветни метали, не представляват „битови отпадъци” по смисъла на ЗУО и могат да бъдат търгувани само от лица, притежаващи лиценз за тази дейност, както и от лицата по чл. 54, ал. 3, т. 1 от ЗУО - които ги получават като технологичен отпадък от собствено производство или от собствен амортизационен лом. Задължителен елемент на сделките с отпадъци по чл. 60, ал. 3 ЗУО е наличие на сертификат за произход.

В процесния случай жалбоподателят към датата на извършване на проверката – 29.04.2011г., е закупил от физически лица и съхранявал на територията на площадката в [населено място] цветни метали – медни електропроводници. Това обстоятелство се установява и с приетите и неоспорени по делото писмени доказателства.

В тежест на жалбоподателя е било, при условията на пълно, главно доказване, да установи, че по отношение на процесните медни електропроводници е налице сертификат за произход, както и, че лицата от които ги е закупил са лицензирани да извършват търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали или са ги получили като технологичен отпадък от собствено производство или от собствен амортизационен лом.

Такова доказване не е извършено, напротив, от другите събрани по делото доказателства безспорно се установява, че по отношение на количеството медни електропроводници сертификати за произход няма и не са издадени от лицата по чл. 54, ал. 3, т. 1 от ЗУО.

На последно място съдът намира за неотносими към това производство събраните гласни доказателства по отношение на произхода на изкупените цветни метали. Това е така, тъй като разпоредбата на чл. 60 ал. 3 от ЗУО изисква императивно към момента на изкупуване и предаване на цветните метали към нея да има сертификат за произход. В конкретния случай такива няма. Допълнителното евентуално изясняване на произхода на металите е неотносимо към изискването на чл. 60 ал. 3 и ал. 4 от ЗУО по отношение на изискването за представяне на сертификат във връзка с изложеното по - горе.

На последно място доколкото в настоящото производство безспорно беше доказано, че има закупени от жалбоподателя цветни метали и че при закупуването им не е било изпълнено условието на чл. 60 ал. 3 от ЗУО, а именно същите не са придружени от сертификат за произход и писмено договор, издаден от посочените в тази разпоредба лица, съдът намира, че са били налице материално правните предпоставки за прилагането на чл. 59 ал. 1 т. 2 буква „Е” от ЗУО, а именно извършване на търговска дейност в нарушение на чл. 60 ал. 3 или ал. 4 от ЗУО. Поради това съдът намира, че законосъобразно и в съответствие със закона е издадена оспорената в това производство заповед.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспорената в това производство заповед № Т – РД – 15 – 28 от 30.11.2011г. Заместник – министър на икономиката, енергетиката и туризма е законосъобразна, издадена при правилното приложение на материално правните норми и без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Поради горното настоящият състав намира, че оспорената заповед следва да се остави в сила, а жалбата следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски, поради и което същото не следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище [населено място], общ. П., обл. Б. срещу Заповед № Т – РД – 15 – 28 от 30.11.2011г. Заместник - министъра на икономиката, енергетиката и туризма, с която на основание чл. 59 ал. 1 т. 2 буква „е” от ЗУО е отнет лиценз № 413 от 2006г., издаден за извършване на търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали, на жалбоподателя.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: